

Vasaloppet 2012 – ”dagbog” fra en kæmpe oplevelse – deltager nr. 15544

Det er i dag tirsdag den 6. marts – jeg har gennemført mit 1. Vasaløb med (synes jeg selv) succes. Er kommet mig over strabadserne, har lige været til skigymnastik og fået strukket kroppen lidt ud og klar til et lille skriv.

Historien starter egentlig i juni måned sidste år: min fødselsdagsgave fra min kone bestod i en kurv med indeholdt en indmeldelse i Århus Skiklub samt en tilmelding til Vasaloppet 4. marts 2012 – inklusiv bustur og overnatning på en skole....**Wow: 90 km på ski – på én dag.**

Mange bekendte spurgte om det var en ”hade-gave”, men nej. Jeg blev rigtig glad og kunne allerede der mærke de første sommerfugle. Og så begyndte jeg jo hurtigt at tænke på min form, min kondition. Jeg har gennem mange år været meget på langrendsski – men skulle snart erfare at jeg aldrig har løbet på ski. Højest været god til at gå på ski.

Efter sommerferien fik jeg taget mig sammen og kontaktede skiklubben for at høre nærmere om ”rulleski”. Det første grænseoverskridende projekt: for ikke indviende er rulleski en mærkelig aktivitet for nørder. Ski er noget med sne og vinter – om sommeren kan man jo løbe, cykle, ro, svømme osv.

Men jeg kom i gang og har fået et helt andet syn på rulleski: Det er både sjovt, udfordrende og hyggeligt. Og så er det samtidig formidabel træning – ikke mindst når opgaven er at lære at løbe på ski.

Hele efteråret og vinteren har den stået på rulleski træning onsdag aften med teknik og småture – søndag formiddag med længere ture. Alt sammen i godt selskab – både med andre nybegyndere og ikke mindst med erfarne folk der med stor tålmodighed har vist både lyst og evne til at lære fra sig.

Og også til at vente, når vi var på tur...

Og når det blev lidt surt var det bare en enkelt tanke på Vasaloppet 4. marts – så var motivationen der igen.

Gennem skiklubben kom jeg også (på et afbud) med på 3 dages ski kursus i Oslo i januar. Endnu en god forberedelse i godt selskab – og med professionelle undervisere, der med kritisk øjne forstod at give gode rigtig mange gode råd.

Oven i dette har jeg også flittigt benyttet mig af skiklubbens tilbud om gymnastik i Århus Trampolincenter hver tirsdag aften – igen god træning med hyggelige folk og også her en god instruktion så kroppen blev forberedt.

Den sidste forberedelse bestod i en rigtig god eftermiddag i klubhuset søndagen før vi skulle afsted. Her øste nogle erfarne ”vasaloppere” ud af deres mange gode erfaringer. Pakkelisten, huskesedlen og ikke mindst gennemgangen af, hvad vi skulle hvornår, var både præcis og værdifuld!

Jeg fik dog pulsen helt op den eftermiddag: nærmest ved et tilfælde opdagede jeg, at mit startnummer var bestilt til afhentning målområdet i Mora – og ikke i Sälen, som alle de andre. Mandag konstaterede jeg så at hverken Danmarks Skiforbund eller Vasaloppet kunne ændre på dette. Så al logistikken så ud til at vælte med udsigten til enten en ekstra rejse til Mora for at hente startnummeret eller også først at hente nummeret søndag morgen kl. 5.00 i Sälen.. Heldigvis kunne Mie være livline, da hun skulle rejse op allerede onsdag - og da jeg fik en sms torsdag aften om at min kuvert var hentet var alt godt igen!

Lidt lang indledning. Men det understreger jo bare hvor meget Vasaloppet har fyldt i mit hoved de sidste mange måneder. Og så kom den store dag:

Fredag 2. marts kl. 16.30 mødte jeg + 12 andre forventningsfulde medlemmer af Århus skiklub op ved Musikhuset. Bussen kom – og hurtigt afgang. Det blev hurtigt klart at chaufføren, Lars, var fast på Vasaturen – så han kendte alt til al logistik på hele turen. En kæmpe fordel for alle. Opsamling af folk i Fredericia, Odense og Helsingør. Snakken gik lystigt om forventninger, erfaringer, vejret, ski, smøring mv. Alle havde deres drømme og mål. Jeg var beskeden: bare jeg gennemfører, dvs. løbe på under 12 timer 15 minutter. Har en drøm om 10 timer og ser 9 timer som et mirakel. Tiden fløj og vupti: kl. ca. 23.30 holdt vi ind på en rasteplass i Sverige og bussen blev lavet til rigtig sovebus. At sove i en bus har jo aldrig været tip-top, men denne var en af de bedre og det blev alligevel til nogle timers god hvile.

Lørdag morgen kl. 7 ankom vi til Malung Skole. Ud med bagagen, ind i det anviste lokale og finde et sted til luftmadrassen. Og så hurtigt op i skolens kantine, hvor depoterne blev fyldt op. God gedigen mad – og nok, så alle blev mætte. Flere busser ankom – og flere folk myldrede ud.

Kl. 9 skulle vi afsted igen. Vi tog det sidste ryk op til startområdet i Sälen. 1 times kørsel i bussen. Der var allerede mange mennesker og kø for at få udleveret startnumre (det var jo ikke mit problem, jeg havde jo min livline).

Også mange mennesker i et kæmpe telt hvor man kunne få råd og vejledning om alt – og købe mindst lige så meget. 1 time senere var det dog nemt at se at vi faktisk havde været forrest i køen. Hele området var fuldt af folk der stod i den ene eller den anden kø. Nogle af os brugte tiden til at gå en tur langs startområdet og videre op ad den første bakke. Her samles 40 spor i starten til en relativ smal vej der slynger sig op gennem skoven. Bakken var meget omtalt af de erfarne: Her skal du bare indstille dig på at stå stille et godt stykke tid. Oplevelsen næste morgen skulle vise at de havde ret. Men det var en god fornemmelse at ”kende” bakken på forhånd!

På vej tilbage til bussen mødte vi en anden dansker bus og fik købt ”Dannebrogs-huer” – en god investering der gav mange gode tilråb undervejs i løbet næste dag! Efter et gruppefoto at Århus-gruppen kørte vi tilbage til Malung – hvor vi skulle spise (igen!). Godt med pasta og andre kulhydrater. Utroligt at maven har plads!!

Så var det tid til skismøring: De mange producenter af smøregrej kommer med deres bud på den rigtige smøring – mit indtryk er at mange af informationerne handler mindst lige så meget om markedsføring af produkter, som om reel rådgivning. Men lytte skal man jo – og smøres skal der under alle omstændigheder. Det er en jungle at hitte rundt i. I smørestalden var der en fin stemning med god blanding af dyb koncentration på den ene side og snak, råd og vejledning på den anden side. Det store samtaleemne var at alle anbefalinger sagde ”klister i bunden” – og klister er som bekendt klister: ok hvis det virker, men en katastrofe hvis det glipper. Jeg fulgte folkestemningen og gav mig i kast med den store tur. Da jeg var færdig følte jeg det som om jeg havde klister overalt – og var meget spændt på om jeg nu på forhånd havde ødelagt min tur....Og tænkte selvfølgelig på om jeg skulle have valgt løsningen med at købe mig til en professionel smøring..

Der gik nogle timer med smøring og så stod den på pakning. Det er utrolig så lang tid der kan bruges på at sortere i bagagen. Men det er vigtigt: noget skal ind i bagagerummet i bussen, noget skal ind i bussen så man kan komme til det, noget skal pakkes i en taske og afleveres ind løbsstart, noget skal man have på mens man venter på start – og endelig det vigtigste: Det tøj du skal løbe i skal være klar.

Efter denne tøj-organisering var det tid til endnu en gang spisning – og igen med pasta til at fylde depoterne helt op! Og så var den lørdag slut: 19.45 krøb jeg i soveposen. Jeg lukkede ikke øjnene helt med det samme – lå spændt og småblundede en lille time inden jeg faldt i dyb søvn....

Søndag morgen kl. 02.45 ringede vækkeuret! Nu er det snart: Op, på med skitøjet, luft ud af luftmadrassen, ned i kufferten med soveposen og over i spisealen til morgenmad. En surrealistisk oplevelse at komme ind i lokalet kl. 3 søndag morgen og se flere hundrede mennesker i fuld gang med at spise morgenmad: havregrød, tykmælk, æg, brød mv. Hurtigt tilbage. Tjekke skiene, pakke det sidste, finde et ledigt toilet og så ud i bussen. Bare der nu er styr på det hele...Afgang med bussen præcis kl. 04.00

Kl. 05.00 var vi ved startområdet. Styrkede med vores ski hen til indgangen til startområdet. Alle nybegyndere er placeret i stratgruppe 10 og køen til startområdet syntes allerede meget lang. Vi stod ½ time i 13 graders frost – musikken lød ud af adskillige højttalere – jævnlige afbrudt af en masse opmuntrende snak.

Kl. 05.30 blev lågen åbnet. Køen bevægede sig uendelig langsomt. Mange puffede og en del snød uden om. Men frem kom vi da. I gruppe 10 var der ikke kørt spor op i hele området, så det var bare om at komme godt frem. Det lykkedes at få plads i et af sporene: spor 18 – nr. 7 fra gruppens startlinje. Vist nok ok for en nybegynder. En venlig svensker viste mig fidusen så ski og stave kunne balancere og markere *min* plads. For en sikkerhedsskyld bandt jeg et halstørklæde på skiene – jeg skulle jo gerne kunne finde dem igen.

Vel ud af startbåsen var det tydeligt at se fidusen i at komme meget tidligt fra Malung: køen var nu mere end dobbelt så lang som da vi kom. Overalt var der mennesker på vej til startstederne. Hen i bussen igen. Efter et støvleskift gik turen op til de ca. 10 ventende lastbiler: tasken med skiftetøj, håndklæde mv. var mærket med mit løbsnummer. På lastbilerne var mærket nummergrupper. Jeg fandt hurtigt gruppen 13000 – 16000 og fik afleveret min taske. Så var det lige tid til endnu et toiletbesøg – mest for at fortælle hjernen og maven, at den slags skulle der ikke tænkes på igen før efter løbet! Og så tilbage til bussen. Dejligt med en varm base. Andre stod og lunede hænderne ved et bål eller gik bare hvileløst omkring. Overalt var der travlhed og mennesker der styrkede frem og tilbage. I bussen var der en intens spænding. Stilhed før stormen – på den gode måde. Kl. 7.30 var det tid.

Kl. 7.45 var vi på plads i startboksen. Fælles opvarmning med højmusik og en flok piger på et podie til at vise os hvordan armene skulle svinges!

Kl. 7.55 var det tid at smide overtøjet i en pose – også mærket med løbsnummer. Poserne blev alle smidt i en særlig boks – og skulle så sammen med den øvrige bagage køres til Mora. Og så var vi klar!!!

Kl. 8.00 Løbet er i gang under store jubelråb. Men vi står stille. Eliten først, så gruppe 1. gruppe 2 osv. Efter kort tid kommer også gruppe 10 i gang. Ca. 1½ km. lige ud i 40 spor. Wow, nu er vi i gang. Kort tid efter kommer vi hen til den store bakke. Godt 1 km med en stigning på ca. 200 meter. Ikke voldsomt eller svært, men de 40 spor bliver til en bakke uden spor. Var der kørt spor havde der vel været plads til 10 men nu stod vi stadig 40 rækker. Sardiner i en dåse har mere plads. Alle ville op men der var kun et at gøre: tålmodighed, tålmodighed, tålmodighed. Du skal nok få lov at løbe igennem.... Mange glider på bakken, flere knækker deres stave. Som et godt eksempel på hvor meget tjek der er på hele organiseringen, står der folk midt på bakken og udleverer nye stave til de uheldige. Efter ca. 1 time nåede jeg toppen og kunne begynde det rigtige skiløb – og efter 1 time 37 min. nåede jeg første pitstop i Smågan.

10 km overstået. Her var uddeling af boller, blåbærsuppe, grøntsags suppe og lunkent vand. Jeg tog det hele – der skulle jo fyldes noget på. Efter en kort pause videre.

Vejret er super: solskin og let frost. De –13 grader i starten var glemt. Sneen og sporene perfekte og min smøring var næsten optimal: jeg havde rigtig godt fæste, men havde måske været lidt for gavmild med klister, så mit glid ned af bakkerne kunne have været bedre.

Næste pitstop kom lige pludselig. Og næste igen. 35 km overstået – ingen træthed. Og tiden: 3 timer 35 minutter. En skør ide voksede i mit hoved: de 9 timer var pludselig indenfor rækkevidde – *hvis* jeg altså kan holde farten! Boller og drikke tog jeg rigeligt af. Afsted igen.

Det vrimler med tilskuere. Alle folk i Dalarna har en snescooter – jeg har i al fald aldrig set så mange på en dag. De holder i grupper langs løjpen hvor folk så har slået sig ned – lavet bål og hygger mens de kommer med opmuntrende tilråb. Også Mies kæreste og forældre er blandt tilskuerne. Dejlig fornemmelse da jeg pludselig hører råbet: ”kom så Danmark – godt gået Søren!”

45 km stene passerer jeg sammen med en tysker. Fælles jubel over milepælen. Næste pitstop – og næste igen.

Over 60 km er nu løbet. Bander over de mange løbere der har smidt affald i sporene. Nu begynder det at gøre ondt. Tænker på Kajs mange gode råd om stavtag, tænker på Trude og Terese i Norge. Og tænker på tiden. Holder farten og får for alvor modet tilbage ved næste stop. Mangler nu kun 18 km. Nu kan det ikke gå galt. Får mange tilråb fra tilskuerne. Det giver også blod på tanden. Op med hovedet, ret ryggen og vis de mange mennesker at også danskerne kan løbe på ski!

Sidste pitstop – 9 km hjem. Dropper bollerne. Har nu spist i alt 16 halve boller, så det må være nok. Den sidste del af turen går forrygende, jeg har kræfter til at sætte tempoet op, mine dobbelt stavtag fungerer. Det kører bare og pludselig er jeg inde i Mora. Turen forbi skolen og sportshallen er ren fornøjelse og selve opløbsstrækningen er ren triumf.

Kl. 16.48. Endelig i mål – de sidste meter med armene løftet. 90 km overstået på 8 timer 48 minutter!

Og så kom trætheden. Af mine ben, af mine skuldre og arme, af mine balder...og hvad nu:

Hjælpen var nær. En af de mange hjælpsomme officials dirigerede mig hen hvor jeg skulle aflevere min chip. Videre hen til en ”ski-garderobe”. Utrolig så langt der kan være ned til jorden når skiene skal samles op. Videre hen til en bus. Busserne kører pendul mellem målområdet og den skole hvor der er omklædning og mad. Vi bliver sat af ved en fodboldbane. Her stod alle vores tasker og plastikposer som vi havde afleveret i Sälen tidligt om morgenen. Super organiseret og let at finde. Men utrolig hårdt at gå de 500 meter hen til omklædningshallen....

Hallen var proppet med glade stolte mænd, der alle var i gang med at fortælle naboen om deres oplevelser på turen. Der var en mættet stemning af fælles glæde, stolthed og tilfredshed. Ingen skubben og masen – bare godt humør. Efter en øl, et bad og noget tørt tøj gik turen over til ishockey hallen hvor der var mad. Også her gik snakken lystigt og der blev hurtigt samlet et par danskerborde. Vi fik hentet diplomer og kunne så gå i gang med at sammenligne tider, fortælle om episoder fra turen: den bakke var der mange der faldt på, her gik der rigtig stærkt mv.

Ca. kl. 20 tog vi bussen tilbage til målområdet, fik hentet vores ski og begyndte en vandring ned for at finde bussen. Nu var det ved at være koldt. De sidste kom i mål nu. Udstyret med pandelamper havde de kæmpet sig gennem de sidste kilometer i mørke.

Vel "hjemme" i bussen fik vi pakket skiene og kom ind i varmen. Også her gik snakken lystigt mens vi ventede på de sidste.

Kl. 22 var vi klar til afgang, kørte en lille time inden bussen blev rigget om. Nu var der ingen problemer med at falde i søvn. Og kl. 6.30 mandag morgen rullede vi så om bord på færgen i Hälsingborg. Køreturen over Sjælland og Fyn gled nemt og kl. 12.15 var vi en flok glade Vasaløbere det igen var ved Musikhuset i Århus.

Så til slut er der ikke andet at sige end tak til de mange der det sidste ½ år på den ene eller den anden måde har hjulpet mig direkte eller indirekte. Det en god lang opvarmning til 3 intense dage hvor alt bare klappede.

Om vi ses næste år?

– jeg endte jo som samlet nr. 10210 – så en ny ambition må vel minimum være at kommer ned på 9999 eller endnu lavere! Så jeg tog til gymnastik tirsdag aften og er klar med rulleskiene onsdag aften og på søndag!

Søren Qvist